

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 10:
 Forslag til lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (Udbetaling ved livstruende sygdom).
 Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).
 (Fremsat 5/10 2006. Første behandling 27/10 2006. Betænkning 15/11 2006).

14) Første behandling af lovforslag nr. L 75:
 Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet. (Ændring af godtgørelsesniveauet).
 Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).
 (Fremsat 15/11 2006).

15) Første behandling af lovforslag nr. L 70:
 Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet. (Godtgørelsesniveauet).
 Af Thomas Adelskov (S) m.fl.
 (Fremsat 14/11 2006).

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 18:
 Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om virksomhedsoverdragelse.
 Af Ole Sohn (SF), Thomas Adelskov (S) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL).
 (Fremsat 25/10 2006).

Meddelelser fra formanden

Formanden:
 Medlemmer af Folketinget Jesper Langballe (DF) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Op-hævelse af straffelovens blasfemibestemmelse). (Lovforslag nr. L 88).

Medlemmer af Folketinget Per Clausen (EL) og Line Barfod (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om vederlagsfri tandpleje og tandbehandling. (Beslutningsforslag nr. B 38).

Medlemmer af Folketinget Tina Petersen (DF) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om § 71-tilsynets virksomhed og kompetence. (Beslutningsforslag nr. B 49).

Medlemmer af Folketinget Rune Lund (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren og ministeren for udviklingsbistand:

»Vil regeringen redegøre for Danmarks og EU's forhandlinger om EU's handelsaftaler (EPA – Økonomiske Partnerskabsaftaler) med ulandene og herunder redegøre for, hvordan regeringen vil sikre, at disse handelsaftaler ikke kommer til at modvirke ulandenes muligheder for udvikling og fattigdomsbekæmpelse?«
 (Forespørgsel nr. F 24).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Formanden:
 Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget forsvarsministeren og miljøministeren.

Til forsvarsministeren er anmeldt følgende spørgere:

Mette Gjerskov (S)

Rune Lund (EL)

Til miljøministeren er anmeldt følgende spørgere:

Anne Grete Holmsgaard (SF)

Per Clausen (EL)

Bjarne Laustsen (S)

Er der flere, der ønsker at være spørgere? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, tager vi fat på

spørgetimen i den rækkefølge, som jeg har annonceret.

Spm. nr. US 37

Mette Gjernskov (S):

Jeg er vældig glad for at se forsvarsministeren i spørgetimen i salen i dag, for jeg har været lidt forundret over de forskellige meldinger, der er kommet fra regeringen om Irak, altså hvad der vil ske i Basra, hvis briterne trækker deres tropper ud af Basraområdet her til foråret, hvilket meldingerne går på.

Som det vil være forsvarsministeren bekendt, er vi i Socialdemokratiet lidt bekymrede over ikke at have en tilstrækkelig god exitstrategi i Irak, og vi er bekymrede over, at beslutningskompetencen ligger i Det Ovale Værelse og ikke i den danske regering.

Derfor vil jeg gerne spørge forsvarsministeren: Hvis briterne nu trækker sig ud af Basra her til foråret, hvad gør vi så med vores danske tropper?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Tak for spørgsmålet og muligheden for at fortælle lidt om, hvad der foregår i Irak.

Jeg havde muligheden for at besøge den irakiske premierminister i forrige uge. Han udtrykte ønske om, at vi forlængede vores ophold i Irak i hvert fald frem til og med udgangen af 2007.

Det er korrekt, at briterne i øjeblikket er ved at oprette en ny lejr, hvor man samler to lejre. Man har to store britiske lejre i den sydlige del af Irak, og nu samler man begge lejre i området omkring Basra Lufthavn. Det er sådan, at de danske styrker fra januar-februar 2007 også vil være at finde i den samme lejr, og så vil man se, at koalitionen har en mindre synlighed i den sydlige del af Irak, end den har nu, hvor de er fordelt på to lejre.

Briterne forbereder en reduktion af deres antal af soldater. De har i øjeblikket mellem 7.000 og 8.000. Det er sådan, at to provinser, Al Muthana og Dikarprovinsen, i øjeblikket er overgivet til irakerne i det her efterår. Så er der to provinser tilbage, nemlig Maisan og Basra, og de vil højst sandsynligt blive overgivet til irakerne i 2007.

Det er med baggrund i det og hvis sikkerhedssituationen tillader det, at briterne forudser en reduktion af deres tilstedeværelse. Men der

er altså ikke tale om, at briterne trækker sig ud af den sydlige del af Irak.

Mens vi taler her, er premierminister Blair og statsministeren på fjernsynet, hvor de lige præcis svarer på spørgsmål fra pressen om det her emne. Så der er ikke tale om, at briterne trækker sig ud, men deres antal vil højst sandsynligt blive reduceret i 2007.

Kl. 13.05

Mette Gjernskov (S):

Så er det næsten ærgerligt, at vi står her i stedet for at se fjernsyn og høre, hvad statsministeren siger. Men når nu vi alligevel er her og ikke har en tv-skærm i Folketingssalen, vil jeg gerne bede forsvarsministeren om at uddybe det. Det, jeg forstår, er, at de britiske styrker vil blive reduceret i Basra, men ikke trækker sig ud fra Basra. Hvad sker der med de danske styrker, hvis de britiske styrker bliver reduceret?

I fredags fik vi forskellige meldinger fra udenrigsministeren og fra statsministeren. Statsministeren sagde, at vi bliver uafhængigt af briterne, og udenrigsministeren sagde, at vi følger briterne, for det vil være en akavet situation, hvis ikke vi følger briterne.

Så hvad er det helt præcis, der skal ske med de danske soldater?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Nu kunne jeg høre før, at man var nervøs for, hvorvidt danske beslutninger blev truffet et andet sted end i København. Til det kan jeg sige, at beslutningen om eventuelle reduktioner eller ændringer af det danske styrkebidrag bliver truffet i det danske Folketing, og det betyder, at det vil blive diskuteret med kredsen af partier bag Irakbeslutningen. Vi har et mandat, der løber frem til sommeren 2007, og så skal det behandles i Folketinget igen.

Vi vil tage stilling til det danske styrkebidrags sammensætning, når og hvis vi ser en britisk reduktion, og når vi ser, hvordan sikkerhedssituationen udvikler sig i Irak. Det er sådan, at den danske beslutning vil blive taget her i København. Selvfølgelig vil den være påvirket af den britiske beslutning, men det vil altså være en dansk beslutning om, hvordan det danske styrkebidrag skal se ud i Irak. Det er ikke en britisk beslutning.

Mette Gjernskov (S):

Jeg er da glad for at høre, at det er en dansk beslutning, men jeg synes bare, det virker mærke-

ligt. Vi snakker om, at Storbritannien begynder at tale om, hvordan de vil omrokere i løbet af 2007. Polen begynder at tale om det. Italien taler om det. De eneste, der ikke taler om det, er danskerne. Det er, som om vi bare sidder med hænderne i skødet og venter på, at alle de andre har foretaget deres dispositioner, og så følger vi efter, afhængigt af hvad de andre gør, og selvfølgelig primært afhængigt af hvad amerikanerne gør.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor forsvarsministeren ikke kan komme med et lidt klarere svar, end at det finder vi ud af på et tidspunkt. Man må da have gjort sig nogle tanker, når vi har en udenrigsminister, der siger, at vi følger braterne. Og vi har en statsminister, der siger: Vi gør, hvad vi selv vil. Man har forhåbentlig drøftet det her i regeringen, så vi ikke kun venter på, hvad Blair kommer og fortæller os, eller hvad Bush siger.

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Vi tilpassede vores bidrag i forbindelse med forlængelsen sidste gang, så vi har skåret ned i antallet af soldater ved den danske bataljon, og vi har stillet et fly til rådighed for FN. Jeg kommer lige fra et besøg i Irak, hvor jeg havde et møde med den irakiske premierminister, som bad om, at vi fastholdt vores soldater i Irak, så sikkerhedssituationen, når vi på et tidspunkt trak os ud, var sådan, at irakerne kunne klare sig selv. Så selvfølgelig bliver det debatteret.

Men det kunne jo også være, at vi i regeringen har en omsorg for irakerne, så vi ikke bare er fokuseret på, hvornår vi kan trække os ud, men rent faktisk også er fokuseret på, hvornår det vil være passende at trække sig ud, således at vi ikke overgiver irakerne til en form for ragnarok mod syd, hvor banditterne kan gå ind og tage magten.

Når vi trækker os ud, er det vigtigt, at de irakiske sikkerhedsstyrker kan klare sikkerhedssituationen også i den sydlige del af Irak.

Formanden:

Så er det fru Mette Gjernskov for et sidste spørgsmål.

Mette Gjernskov (S):

For os i Socialdemokratiet har det også været meget afgørende, at vi havde en ordentlig og troværdig strategi for, hvordan vi giver Irak til-

bage til irakerne. Det er sådan set det, vi har efterlyst hele tiden, og at vi ikke har kunnet få et svar er jo også grunden til, at vi har noget svært ved at stå bag regeringen i den her sag.

Men en strategi er jo ikke noget, man tryller op af hatten fra den ene dag til den anden. Alle de andre lande er begyndt at gøre sig overvejelser, og det gør de vel også i samarbejde med irakerne. Det ved vi jo de gør. Derfor undrer det mig, at vi slet ikke kan få nogen som helst meldinger om, hvilke overvejelser den danske regering har om Irak. Jeg synes faktisk ikke, det er mærkeligt, at der er mennesker, der er bekymret over, om det er Bush, som bestemmer det, eller om det er den danske regering, der bestemmer det. Vi får jo ikke nogen meldinger. Vi hører ikke om nogen overvejelser.

Det er vel ikke sådan, at det er Iraks forsvarsminister alene, som den danske forsvarsminister nu henviste til, der skal bestemme, hvordan vi sørger for at have en exitstrategi i Irak?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Jeg kan høre på fru Mette Gjernskov, at hun nogle gange glemmer, at der rent faktisk er en FN-resolution, som opfordrer bl.a. Danmark til at stille soldater til rådighed for irakerne. Vi er altså i Irak på et FN-mandat. Det er således, at irakerne har bedt om, at FN forlænger resolution 1446 i 12 måneder. Derefter spurgte irakerne bl.a. Danmark: Vil I ikke stadig væk godt stille soldater til rådighed, indtil vi kan klare os selv? Det har vi så valgt at sige ja til, og samtidig mener vi faktisk også, at vi kan gøre en forskel.

Kl. 13.10

Selvfolgelig bliver en strategi diskuteret. Nu er det ikke al strategi, man behøver diskutere for åbent tæppe af flere forskellige årsager, men jeg kan sige til fru Mette Gjernskov, at vi selvfølgelig løbende vurderer vores strategi i Irak, men vi er altså nødt til at tage et hensyn til irakerne og ikke bare fokusere på en dato.

Det er vigtigt at understrege følgende: FN opfordrer det internationale samfund til at stille soldater til rådighed for at hjælpe Irak ud af den sikkerhedsmæssige krise, landet i øjeblikket er i. Derfor er vi der.

Formanden:

Vi går videre i spørgerækken. Så er det hr. Rune Lund, der har et spørgsmål til forsvarsministeren.

Spm. nr. US 38**Rune Lund (EL):**

Det går mildest talt ikke specielt godt i Irak, og det var da også derfor, at Danmarks statsminister den 25. oktober var ude at sige, at der er brug for en ny strategi i Irak. Nu lidt over en måned efter har vi ikke hørt så meget om, hvad denne nye strategi går ud på. Den går i hvert fald ikke ud på det eneste nødvendige, nemlig at trække tropperne hjem.

Nu skal forsvarsministeren jo til NATO-møde sammen med statsministeren, og i den forbindelse kunne det være interessant at rejse spørgsmålet om Afghanistan, nemlig hvornår vi kan få en ny strategi for Afghanistan, for det går mildest talt ikke særlig godt i Afghanistan.

I Helmandprovinsen i det sydlige Afghanistan, hvor der er danske soldater, siger NATO og britiske efterretningskilder, at 80 pct. af afghanerne er imod tropperne, og at de sidste 20 pct. venter og ser, hvem der vinder krigen.

Ærlig talt, det går ikke særlig godt. Jeg vil spørge forsvarsministeren: Hvornår får vi en ny strategi for Afghanistan?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Der er ingen tvivl om, at et af fokusområderne på det topmøde, der starter senere i eftermiddag i Riga, og hvor det er rigtigt at statsministeren og jeg skal være til stede, vil blive Afghanistan. Hovedårsagen til, at der er udenlandske soldater i Afghanistan, er det faktum, at Afghanistan var det, vi har kunnet kalde en foul state; terrorister udgik fra Afghanistan, bl.a. angreb de to Tvillingetårne i USA. Man besluttede sig så for at aktivere musketereden i NATO og prøve at fjerne terrorens arnested i Afghanistan.

Det sker nu på baggrund af et FN-mandat, og det er rigtigt, hvad hr. Rune Lund siger, at det er en meget vanskelig opgave. Der er i øjeblikket godt 40.000 soldater i Afghanistan, heraf 32.000 i den operation, som Danmark deltager i, og som hedder ISAF-operationen.

Jeg har sagt det adskillige gange, og jeg siger det også gerne her: Man kan vinde en krig med militære midler, man kan ikke vinde en fred. Derfor har bl.a. Danmark gjort sig til talsmand for, at den militære indsats skal samtænkes meget kraftigt med den civile indsats. Bl.a. derfor havde vi et seminar i København i juni 2005, og det er faktisk et emne, som vil blive behandlet på topmødet i Riga. Jeg kan ikke sige, hvilket outcome vi får, men jeg kan give hr. Rune Lund

det tilsagn, at vi i Danmark arbejder meget hårdt for, at opbygningen af Afghanistan kommer endnu mere i fokus.

Der er bl.a. det, man kunne kalde window of opportunity. Her ved vintertide, i de seneste to måneder, er volden stilnet af, også i den del af Afghanistan, hvor vi er, og det skal udnyttes til at sætte noget andet i stedet, for det er ikke en løsning kun at have militæret til stede. Hvis ikke man har noget andet at tilbyde end den militære tilstedeværelse, vil man – der er jeg enig med hr. Rune Lund – tabe på lang sigt.

Derfor vil vi fokusere meget på opbygningsdelen, og vi vil prøve at få den sat på dagsordenen i NATO på topmødet senere i eftermiddag.

Rune Lund (EL):

Jeg synes, det er godt, at man fokuserer noget mere på, at der skal være mere civil genopbygning. Problemet er i øjeblikket, at der bliver brugt 900 pct. mere på den såkaldte militære løsning end på det civile genopbygningsarbejde.

Men det, som jeg synes er problemet hos forsvarsministeren og regeringen, er, at de ikke indser, at de udenlandske tropper er en del af problemet og ikke en del af løsningen. Taleban står stærkere, end de nogen sinde har gjort, siden de blev afsat i forbindelse med krigen. Vi har en situation, hvor de kontrollerer halvdelen af landet. Vi har en situation, hvor folk dør af sult hver dag. Vi har en situation, hvor de udenlandske tropper i samarbejde med de afghanske har drevet en jagt på bønderne for at få dem til at fjerne deres opiumsmarker, hvilket har skabt yderligere fattigdom. Der har i det hele taget været så meget fokus på den såkaldte militære løsning, at man faktisk har spillet sig kortene af hænde.

Hvornår indser forsvarsministeren, at den militære strategi fra starten har været fejlagtig, og at man ikke kan bombe demokrati ind i hovedet på folk? Hvornår skal vi trække de tropper hjem fra Afghanistan?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Nu synes jeg, at hr. Rune Lund roder tingene sammen. For en forbedret sikkerhedssituation i Afghanistan er betingelsen for, at vi kan få en civil genopbygning i gang. Man får ingen ngo'er eller civile mennesker til at styrte rundt i Afghanistan med risiko for at miste hovedet, og den risiko er der rent faktisk, fordi sikkerhedssituationen i en lang periode har været for dårlig.

Hr. Rune Lund vil også kunne se, at hvis man tager tallene fra 2001 og frem til nu, så er godt 4 millioner afghanske flygtninge vent tilbage til Afghanistan, og 5 millioner børn yderligere er kommet i skole, heraf 2 millioner piger. Der er bygget titusindvis af skoler, og der er bygget brønde og alt muligt andet. Så man kan altid spørge, om glasset er halvfyldt eller halvtomt, men det billede, hr. Rune Lund tegner, er simpelt hen forkert. Der er sket fremskridt siden 2001. Så kan man diskutere, om det er nok.

Jeg har her givet tilsagn om, at vi i Danmark presser på for at få yderligere gang i opbygningen af Afghanistan, men det kan ikke blive på bekostning af de soldater, vi har ude, for de er en forudsætning for, at vi kan få gang i genopbygningen.

Rune Lund (EL):

Jeg kan forstå, forsvarsministeren synes, at det generelt går den rigtige vej i Afghanistan. Det mente Danmarks statsminister jo også det gjorde i Irak, lige indtil den 25. oktober, hvor der blev spillet ud med, at man nok behøvede en ny strategi, for det gik jo egentlig ikke så godt.

Det bliver spændende at se, hvornår regeringen også indrømmer, at det i forhold til Afghanistan ikke går særlig godt; at det faktisk går den helt forkerte vej; at Taleban bliver stærkere og stærkere hver dag, og at dette i høj grad skyldes den udenlandske militære tilstedeværelse, som bliver opfattet som en besættelsesmagt.

I Helmandprovinen, hvor de danske soldater er, opfatter 80 pct. af befolkningen ifølge NATO og ifølge britiske efterretningskilder soldaterne som besættere, og de sidste 20 pct. afventer, hvem der vinder krigen. Er det ikke nogen procentsatser, som vækker en smule bekymring hos forsvarsministeren?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

I sidste uge havde jeg tilfældigvis fornøjelsen af at møde præsident Karzai, præsidenten i Afghanistan. Vi er dernede for at hjælpe den afghanske regering med at udbrede sin autoritet i hele Afghanistan. Hvis der ikke var udenlandsk militær tilstedeværelse i Afghanistan, ville den spæde demokratistart, som har fundet sted i Afghanistan, være omsonst, for så ville mørkemændene igen tage over, og man ville have et styre som det, der uddannede de terrorister, som udførte det forfærdelige terrorangreb på USA.

Det, der er interessant, er selvfølgelig, at hr. Rune Lund altid skal stille spørgsmålene. Men

det er nu engang sådan, at når man ønsker at gøre en forskel og ønsker at prøve at gøre Afghanistan til et bedre sted at være for afghanerne, samtidig med at vi hjælper os selv, således at der ikke udgår terror fra Afghanistan, så risikerer man at få snavs på fingrene, for det betyder jo, at vi involveres i en meget, meget voldsom konflikt, som har været i gang i Afghanistan igennem mange år. Jeg mener, at det er umagen værd. Jeg mener, at vi skylder afghanerne at prøve at gøre Afghanistan til et bedre sted. Samtidig skylder vi borgerne i vores del af verden at sørge for, at terror ikke har sin rod i Afghanistan.

Formanden:

Så er det hr. Rune Lund for et sidste spørgsmål.

Rune Lund (EL):

Det, forsvarsministeren står og siger, er sjovt, for man kommer til at tænke på de argumenter, som Sovjetunionen i sin tid brugte for at gå ind i Afghanistan, og Sovjetunionen havde vel at mærke 200.000 tropper i Afghanistan og ikke bare 40.000, som NATO har.

Der lød det også i diskussionen: Vi bliver nødt til at blive, ellers bliver alt kaos, og det bliver meget værre. Men da kom man jo til fornuft til sidst. Man vidste godt, at hvis Sovjetunionen blev i Afghanistan, ville det blive rigtig, rigtig slemt; hvis Sovjetunionen forlod Afghanistan, ville det også blive rigtig, rigtig slemt, men mindre slemt, end hvis man blev i Afghanistan. For ved at blive i Afghanistan støttede man fundamentalisterne og alle de reaktionære kræfter, som også vinder mere og mere frem i dag.

Vil forsvarsministeren ikke kommentere det faktum, at 80 pct. af befolkningen i det sydlige Afghanistan, hvor de danske soldater er, er imod de danske besættelsestropper – det er sådan de bliver opfattet – og at de sidste 20 pct. venter og ser, hvem der vinder krigen? Kan vi få en kommentar til de tal?

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Nu var det da meget sjovt, at det lige var hr. Rune Lund, der skulle sammenligne det med Sovjetunionens besættelse af Afghanistan.

Her er tale om, at der faktisk har været afholdt valg i Afghanistan, at der er en legitim valgt regering og præsident, som beder om hjælp til, at man hjælper det spæde demokrati godt i vej. Det er nemlig rigtigt, at Sovjetunionen havde 200.000 soldater i landet, fordi de var en

besættelsesmagt, og de blev stort set sparket ud. Der er 40.000 udenlandske soldater nu. Hvis afghanerne generelt ikke vil have de 40.000 soldater i et område på størrelse med det gamle Europa, så kunne de bare sparke dem ud.

Derfor er mit udsagn, at der langt hen ad vejen er en forståelse for den militære tilstedeværelse, og nu handler det om at sørge for, at afghanerne kan se et formål med det, og at livsvilkårene rent faktisk bliver bedre. Grunden til, at der er opbakning til Taleban, er jo, fordi man ikke ved, hvad vej det går. Har NATO mod til at blive? Har NATO mod til at blive og løse opgaven? Når den lokale afghaner kan se, at NATO har viljen til at løse opgaven og NATO rent faktisk kan sætte noget andet i stedet, som er bedre end det, man har, så vil hr. Rune Lund se, at opbakningen til den militære tilstedeværelse og til præsident Karzai i Kabul vil stige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 39

KL 13.20

Anne Grete Holmsgaard (SF):

For halvanden måned siden prøvede jeg at få miljøministeren til at give et klart svar på, hvad hun helt konkret vil gøre for, at vi kan få de ca. 150 store vindmøller op på land herhjemme, som vi for 2 år og 8 måneder siden aftalte skulle op. Der svarede ministeren, at nu ville hun give udvalget endnu en chance frem til udgangen af november.

Der er vi jo nu, så jeg vil gerne vide, hvad det er, ministeren vil gøre helt konkret for at sikre, at vi rent faktisk får de møller op, som vi har en gammel aftale om.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg vil gøre det, jeg også sagde dengang. Lige så snart jeg får afrapporteringen fra det udvalgsarbejde, afslutter jeg. Det regner jeg med at få i løbet af en uge eller to, og så vil jeg indkalde KL til et møde. Der vil jo i det udvalgsarbejde, hvilket spørgeren også ved, være nogle anbefalinger, må man gå ud fra, til, hvordan vi skal håndtere det her videre frem. Så vil jeg invitere KL til et møde med henblik på, at vi hurtigst muligt kan få sat nogle af de anbefalede foranstaltninger i værk.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det, jeg har brug for at få at vide, er: Kan ministeren stå her og garantere, at hun inden jul har en færdig plan, som sikrer nagelfast, at de vindmøller faktisk kommer op? Der er kun 2 år til at få dem op. På papiret er der 3 år, men i realiteternes verden er der jo kun 2 år, fordi planlægningen tager ca. 1 år, før en mølle kommer op.

Det er jo udmærket at snakke med KL. Men vil ministeren love mig, at jeg i min hånd inden jul har en plan, hvor der står: Det er det her, vi vil gøre, hvor vi sikrer, at de vindmøller kommer op, sådan at vi ikke igen havner i den situation, som vi er i i øjeblikket, hvor der faktisk ikke kommer vindmøller op i Danmark?

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Af de sidste informationer, jeg har om – og de er fra sidste uge – hvornår udvalget vil være færdigt, må jeg udlede, at udvalget bliver færdigt i løbet af en uge eller to. De bliver færdige før jul. Om så jeg kan love fru Anne Grete Holmsgaard – nu går Folketinget jo også på juleferie lige nogle dage før jul – at hun så har en færdig plan, som det bliver udtrykt, det vil jeg ikke stå her og garantere. Men jeg kan sige, at i løbet af en uge eller to forventer jeg at have et bud fra udvalget, og jeg vil straks derefter forsøge at få et møde med KL, hvor vi kan diskutere den videre plan fremad.

Jeg er fuldstændig enig med spørgeren i, at det er en opgave, der skal løses. Jeg ved, at spørgeren tidligere også har været meget efter amterne med hensyn til, at de ikke ville gøre det arbejde, de skulle gøre. Skulle man ikke lave et landsplandirektiv? Heldigvis viste det sig, at amterne kendte deres ansvar, levede op til deres ansvar, har anvist nogle områder udeomkring, og nu ligger presset selvfølgelig på kommunerne.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Skal jeg forstå det sådan, at miljø- og energiministeren helt udelukker, at der kommer et landsplandirektiv? Det synes jeg vil være meget uheldigt, hvis det er svaret, for ministeren er vel enig med mig i, at det er gået urimelig langsomt. Men skal jeg forstå det her sådan, at et landsplandirektiv er fuldstændig ude, eller er det stadig væk noget, der er med i overvejelserne for ministeren? Hvis det ikke er det, hvad er det så for en gulerod eller en pisk, som ministeren vil bruge for at leve op til regeringens ord om, at de her møller rent faktisk kommer op?

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Der er intet i det, jeg siger, der skulle berettige til en konklusion, der siger, at jeg udelukker det. Det har jeg ikke gjort, det har jeg ikke gjort i offentlige taler, det har jeg ikke gjort over for KL. Det er helt klart *ikke* udelukket.

Jeg tror bare, forskellen på fru Anne Grete Holmsgaard og jeg er, at noget af det første for fru Anne Grete Holmsgaard er, at man kan sige: Hvis I ikke gør, som vi vil have herinde i Folketinget, så får I et landsplandirektiv. Sådan var det med amterne. Jeg sagde – og det er så forskellen på os – skal vi nu ikke lige først give amterne en chance for at leve op til deres ansvar centralt, og det virkede.

Det er sådan set den samme fremgangsmåde, jeg meget gerne vil have lejlighed til at bruge over for kommunerne. Men jeg har sagt, at der ikke er noget, der er udelukket, herunder heller ikke at vi i sidste ende kan ende med et landsplandirektiv, for jeg er enig med fru Anne Grete Holmsgaard i, at det er vigtigt, at kommunerne ved, at vi mener det alvorligt, og derfor skal de også tage deres ansvar alvorligt.

Formanden:

Så får fru Anne Grete Holmsgaard det sidste spørgsmål.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg mener, det er fuldstændig afgørende, at kommunerne ved, at det er alvorligt. Det er derfor, jeg gerne vil have at vide: Hvis nu ministeren ikke inden jul vil komme med en færdig køreplan for det, vil ministeren så komme med den umiddelbart efter jul, sådan at vi har den her plan, så vi kan sige, at nu kører det? Jeg vil sige, det jo er en meget lang periode at have haft til selv at klare sagerne i, altså godt og vel to og et halvt år.

Men vil ministeren komme med sådan en plan, og vil der i sådan en plan også indgå en eller anden form for rådgivning til kommunerne?

KL 13.25

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Nu er det jo ikke rimeligt at stå og konkludere på et udvalgsarbejde, som vi har sat i gang i august måned. Umiddelbart efter sommerferien satte regeringen en række kyndige på det her område – organisationer med forstand på og indsigt i det – til at komme med et bud, og de fik frist til udgangen af november. Så jeg vil altså ikke stå her ganske få dage før, de skal komme

med deres rapport, og konkludere, hvad det er, de skal komme med. Så får vi ikke et ordentligt, fornuftigt bud fra de mennesker, som vi selv har bedt om at løse en konkret opgave.

Jeg mener også, vi skal være opmærksomme på, at der skal ligge en plan for, hvordan der skal ligge et pres på kommunerne om, hvordan de vil gøre det, men jeg kan ikke stå og vil ikke stå og love, at den 17. januar eller den 20. januar skal alle kommuner have lavet en plan. Fru Anne Grete Holmsgaard ved ligesom jeg, at kommunerne er overordentlig hårdt spændt for med hensyn til kommunalreformen her omkring årsskiftet, og det er vi nødt til at respektere.

Jeg vil gerne, når jeg har fået buddene, når jeg har haft kontakt med KL om, hvad det er for instrumenter de tager i anvendelse, hvordan de går i gang med det her, give de nye kommuner et par måneder til at komme med deres bud. Men jeg er enig i, at det haster, og jeg er enig i, at hvis kommunerne ikke selv kan finde ud af at løse opgaven, så må andre hjælpe dem.

Spm. nr. US 40

Per Clausen (EL):

Her i søndags kunne vi i Politiken læse om Cheminova, som producerer og sælger livsfarlige pesticider og giftstoffer i Brasilien. Det er jo ikke første gang, vi hører om Cheminova i den lidt pinlige rolle. Hvis man tænker langt nok tilbage, kom de første episoder allerede offentligt frem i 1997 i Mellemerika, og her i sommer havde vi historierne fra Indien.

Ministeren har helt berettiget givet udtryk for forargelse, skuffelse og vrede – sådan må jeg tolke det – over Cheminovas ageren. Men jeg vil godt høre ministeren, hvad hun rent faktisk har gjort indtil nu, og hvad hun har tænkt sig at gøre for at sætte en stopper for det her, som jo er skadeligt for Danmarks ry.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg vil gøre det, jeg hidtil har gjort, nemlig begynde med at sige, at i sidste ende er det her et etisk spørgsmål, og det tror jeg hr. Per Clausen er enig i. Det, man sælger i Brasilien, er jo ikke ulovligt efter brasiliansk lovgivning, og vi kan ikke rende rundt på den måde og kontrollere alle mulige landes lovgivning eller blande os i den.

Men det, man kan sige til en dansk virksomhed, er: Tænk lige over etikken i det her. Det kunne man også dengang, der for nogle måneder siden var fokus på forskellige aspekter af Cheminovas virke i Indien. I kølvandet på det skrev jeg til Cheminova og sagde, at jeg godt kunne tænke mig at få et møde med dem for at høre, hvilke overvejelser de gør sig om de her ting.

Den henvendelse kom der svar på forleden dag, og vi har straks fulgt op for at prøve at få fastlagt et møde her i løbet af december med Cheminovas ledelse, hvor de over for mig vil få lejlighed til at fortælle, hvilket indtryk de her historier gør, og hvordan de eventuelt har tænkt sig at håndtere de etiske aspekter af dem.

Per Clausen (EL):

Jeg er jo enig med ministeren i, at det er et etisk spørgsmål. Men spørgsmålet er, om man ikke kan gøre det til mere, for selvfølgelig kan ministeren tale med Cheminovas ledelse. Andre kan som hr. Frank Aaen gennem forskellige aktionærgrupper tage sagen op på deres generalforsamling.

Men synes ministeren alligevel ikke, det er besynderligt, at vi har nogle regler i Danmark, og at danske virksomheder kan sætte sig ud over disse regler, bare de flytter produktion og salg til udlandet? Var det ikke værd at interesse sig en smule for, om vi faktisk også ad lovgivningsmæssig vej eller ad aftalemæssig vej kunne sikre, at danske firmaer overholdt de regler, der eksisterer i Danmark, også når man agerer i udlandet?

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg tror, hr. Per Clausen selv er klar over, at uanset at det lyder vældig sympatisk, så vil det stå hverken i hans eller i min magt at kontrollere alle virksomheders aktiviteter globalt. Jeg tror, vi skal en anden vej. Vi skal prøve så langt, det er muligt, at få international regulering. Det er vejen frem, og vi ved begge to, at det ofte er en meget langsommelig vej.

Derfor er jeg glad for, at hr. Per Clausen så utvetydigt og klart siger, at det er et etisk problem. Det er i sidste ende et etisk problem: Vil vi i den rige verden eksportere vores miljøproblemer til lande, der ikke er så rige? Det er en overvejelse, vi alle sammen må gøre os. Det er selvfølgelig også en overvejelse, som en dansk virksomheds bestyrelse og aktionærer må gøre sig.

Per Clausen (EL):

Problemet i den her sag er jo, at et eller andet sted er det med hensyn til Cheminovas produktion i Brasilien fuldstændig ligegyldigt, hvor mine etiske overvejelser ender henne, så længe det eneste, jeg har at levere, er appeller til bestyrelserne og aktionærerne, hvorimod aktionærernes og bestyrelsernes beslutninger er af altafgørende betydning. Det siger måske en lille smule om, hvor ulige magten er fordelt i et samfund som det danske.

Kl. 13.30

Men jeg er da enig med ministeren i, at en ting er, hvad vi kan gøre i Danmark, en anden er, hvad man kan gøre på internationalt plan. Jeg vil så bare høre, hvad ministeren har af planer for at løfte den her opgave, også i forhold til internationale aftaler, for jeg er da enig med ministeren i, at det, der skal til, hvis vi for alvor skal få sat en stopper for den massive forurening, der foregår af vores jordklode, og hvor en stor del nu er flyttet til tredjeverdenslandene, er, at der laves nogle internationale aftaler. Jeg vil godt høre, hvad ministeren har af initiativer i støbeskeen, hvad det angår.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Der er jo altså en række systemer til at tage vare på noget af det her. Vi har også i avisen de seneste par dage kunnet læse, at en repræsentant for FAO, FN's landbrugsorganisation, har sagt noget om, at de har nogle regler eller codes of conduct, hvad det nu er, hvor de anbefaler, at der er visse typer stoffer, som man udfaser i forskellige lande. Så det er jo ikke sådan et fuldstændig ureguleret område.

Danmark gør en række ting internationalt. Det har vi gjort f.eks. omkring skrotskibe for nu bare at tage en af de ting, vi alle sammen kan huske. Vi har et initiativ sammen med vores nordiske kolleger om kviksølv, som er på vej til UNEP, FN's miljøorganisation. Det er et andet eksempel på noget, man kan gøre. Vi har international kemikalieregulering, hvor også Danmark er i front med ligesom at prøve at få international regulering på de her felter. Så vi gør faktisk en række ting.

Det ændrer ikke ved, at hverken hr. Per Clausen eller jeg og den danske regering kan gardere os ved hjælp af international lovgivning i alle de her tilfælde. Stadig væk: Virksomheden gør ikke noget ulovligt. Det, man må appellere til, er, at aktionærer og bestyrelse også tager et etisk ansvar.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål fra hr. Per Clausen til miljøministeren.

Per Clausen (EL):

Jeg synes, at det jo er rigtigt, som ministeren siger, at det ikke sådan er gjort over night at løse de her problemer. Det medgiver jeg gerne. Men der er én ting, som jeg i hvert fald synes man også kunne gøre, og det er, at når Cheminovas direktør siger: Jamen vi er jo nødt til at sælge pesticider, for ellers kan man ikke drive landbrug – så ville det være godt, hvis den danske regering gik ud og sagde: Vi mener faktisk godt, man kan drive landbrug uden at bruge de her giftige pesticider.

I Danmark har vi faktisk forskningsresultater, som også er anerkendt internationalt, der viser, at det ville være bedre med henblik på at få løst sultproblemet osv. i tredjeverdenslande, hvis man gik væk fra et pesticidlandbrug og over til et økologisk drevet landbrug. Vi kunne sørge for at udbrede den massive viden, vi har om, at det, Cheminovas ledelse siger for at legitimere deres ønske om at tjene penge på salg af de her giftstoffer, ikke passer, og at vi i Danmark ved bedre. Vi kunne også medvirke til nogle omstillinger af landbruget i de her lande, som gjorde, at man kunne få et landbrug, som ikke var afhængigt af de her gifttilførsler.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Nu synes jeg også lige, vi skal passe på og bevare begge ben på jorden. Jeg tror trods alt ikke, at Enhedslistens hr. Per Clausen i ramme alvor kan mene, at vi skulle gå ud og sige, at i den tredje verdens lande, hvor de har problemer med at brødføde deres befolkninger, må de kun have økologisk produktion, mens vi altså herhjemme gerne må have både økologisk og konventionel produktion. Det tror jeg altså trods alt ikke at hr. Per Clausen kan mene sådan i ramme alvor.

Det, det her handler om, er jo at sørge for, at de giftigste pesticider bliver erstattet af nogle mindre giftige, hvor man overhovedet kan gøre det, og det er sådan set det, der er kernen i den her diskussion. Jeg tror, at hvis vi begynder at sige, at nu skal Brasiliens landbrug ligesom kun finde sted ved hjælp af økologisk produktion, så forlader vi i hvert fald det rum, hvor vi har chance for at påvirke noget som helst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Så kan vi gå videre til næste og sidste spørger, hr. Bjarne Laustsen, med spørgsmål til miljøministeren.

Spm. nr. US 41**Bjarne Laustsen (S):**

Oven på sidste uges diskussion af spørgsmålet omkring Skov- og Naturstyrelsens udlicitering af pyntegrøntklippingen i de danske statsskove vil jeg gerne høre, hvad ministeren har foretaget sig yderligere i den sag, fordi det er en sag, jeg gerne vil forfølge.

Nu har vi set billederne af, hvordan de mennesker levede, vi har set, hvordan forholdene er. Lige efter diskussionen kom der en udsendelse på TV 2, der hed »Operation X«, hvori det også vises, at man omgår de regler, som vi ellers er enige om, når det drejer sig om bolig-, løn- og arbejdsforhold. Der bliver de folk, der kommer udefra, snydt. Og jeg mener, at uanset om det drejer sig om danskere eller polakker, må vi sørge for, at arbejdsforholdene er i orden. Det har vi alle sammen en interesse i. Det, der foregår, virker jo, som om det er meget stærkt konkurrenceforvridende.

De regler, vi har lavet i fællesskab, bliver omgået. Derfor vil jeg godt høre ministerens syn på det, som sagen står i dag.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Sidst, hr. Bjarne Laustsen og jeg havde lejlighed til at diskutere det her, var i onsdags, og da havde Skov- og Naturstyrelsen givet den pågældende virksomhed frist til om torsdagen til at dokumentere, hvorvidt alt var gået gennemskueligt og ordentligt for sig. Da fristen blev nået, måtte man fra Skov- og Naturstyrelsens og skovdistriktets side konstatere, at man ikke syntes, at det i tilstrækkelig grad var dokumenteret, at alt var foregået, som det skulle, og som man havde forudsat i den kontrakt, der var lavet med den pågældende virksomhed, og derfor blev den konkrete kontrakt opsagt senere samme eftermiddag.

Kl. 13.35

Bjarne Laustsen (S):

Jeg så også den pressemeddelelse, og jeg kvitterer selvfølgelig for, at man bliver trukket derhen til, hvor der ikke var anden udvej. Det, jeg beklager, er, at man har lavet en aftale, hvor man

ikke selv har påset, at den kontrakt så bliver overholdt. Det er det første.

Noget andet er, at der i den selv samme pressemeddelelse står, at lønnen sådan set måske var o.k., men at det, det drejede sig om, var, at arbejds- og opholdstilladelserne ikke var i orden. Derfor drejer det sig nu om: Er det en politimæssig sag? Hvad har Skov- og Naturstyrelsen og ministeren egentlig tænkt sig at gøre med hensyn til en eventuel erstatning, for man er jo blevet snydt?

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Nej, nu synes jeg lige, at hr. Bjarne Laustsen sådan konkluderer noget lidt vel hurtigt, og da jeg kan forstå, at hr. Bjarne Laustsen har læst pressemeddelelsen, må jeg jo så bare for eventuelle andre interesseredes skyld læse op af den, for der står jo netop, at det ikke er muligt for styrelsen at vurdere, om de polske arbejdere opholder sig lovligt i Danmark. Så nu skal spørgeren lige passe på med at konkludere, at han allerede ved, at de ikke gjorde det.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil så gerne spørge helt præcist, for det står i den selv samme pressemeddelelse, at lønnen – jeg husker ikke lige ordvalget – var tæt på det, de burde have. Det kan man så diskutere hvad er. Men jeg har jo et eksemplar af en kontrakt med de pågældende polske medarbejdere: 50 euro, det er noget med 375 kr., og da det står i kontrakten, at de skal arbejde i 10-12 timer, er det jo under 40 kr. i timen. Hvordan kan man så i den selv samme pressemeddelelse fastslå, at lønnen for så vidt er o.k., men det, der er problemet, er, om de *har* arbejds- og opholdstilladelse? Det kan godt være, de har det, men at de ikke har været i stand til at dokumentere det.

Derfor spørger jeg ministeren: De har været lang tid i skoven, og hvad har man så foretaget sig for at påse – når det står i kontrakten, at man skal opfylde betingelserne, inden de går i gang – at de bliver opfyldt? Så må man da have foretaget sig et eller andet. Derfor spørger jeg: Når Skov- og Naturstyrelsen så bliver snydt, må man da enten foretage sig noget erstatningsmæssigt, eller også er det vel en politisag, ikke sandt?

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg synes nu lige, hr. Bjarne Laustsen alligevel skulle glæde sig over, hvor relativt hurtigt – det må man jo sige, det sker i løbet af få dage fra en

problematisk sag bliver kendt – distriktet deroppe tager hånd om det og udbeder sig dokumentation. Den får de i første omgang, og så siger de: Det her er ikke godt nok, vi må have bedre dokumentation, det får I 48 timer til at fremskaffe. Få timer efter at de 48 timer er udløbet, siger man: Det her er ikke tilstrækkelig dokumenteret. Det kan godt være, at tingene er i orden, det ved vi ikke, men det her er ikke den dokumentation, vi har efterspurgt, og derfor opsiger vi kontrakten.

Samtidig ved hr. Bjarne Laustsen jo, at de her arbejdsklausuler og det, at det skal foregå på almindelige løn- og arbejdsvilkår, er skrevet ind i kontrakten og også var det i det her tilfælde, for det tog hr. Bjarne Laustsen og jeg en runde om i sidste uge, så det er hr. Bjarne Laustsen jo bekendt med at distriktet deroppe for længst har stillet krav om.

Formanden:

Så er det hr. Bjarne Laustsen for et sidste spørgsmål.

Bjarne Laustsen (S):

Ja, men det fjerner jo ikke det forhold, vil jeg sige til miljøministeren, at der er spørgsmål omkring, at man ikke har godkendt de aftaler. Man har ikke set dem forinden. Man har været meget lidt samarbejdsvillig fra Skov- og Naturstyrelsen med hensyn til at lægge frem og dokumentere bl.a. over for 3F, som har overenskomst på området, at man rent faktisk lever op til forholdene.

Derfor er det jo interessant at se, om Skov- og Naturstyrelsen har levet op til de her ting, når nu jeg står med en kontrakt i hånden, der siger, at de får 50 euro. Derfor vil jeg gerne konkret spørge ministeren, om ministeren mener, at det er o.k. kun at blive aflønnet med 50 euro for 10-12 timers arbejde under de vilkår.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det er et totalt retorisk spørgsmål, for det ved hr. Bjarne Laustsen jo udmærket at jeg ikke synes er i orden. Det er også derfor, vi skrider ind. Det er også derfor, at de her arbejdsklausuler skal indarbejdes i de aftaler, som skovdistrikterne indgår.

Så sagde jeg jo også til hr. Bjarne Laustsen i sidste uge, at det er klart, at når der så kommer sådan en sag, må man vurdere: Er der noget, man kan lære af den? Er der nogen kontrolmekanismer, der eventuelt ikke er stærke nok? Og

den proces er selvfølgelig nu gået i gang i Skov- og Naturstyrelsen – fuldstændig, som den skal.

Jeg synes dog stadig væk, at hr. Bjarne Laustsen sådan skulle glæde sig lidt over, at der er handlet rimelig resolut, og at kontrakten nu er opsagt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Tak til miljøministeren.

Hermed er spørgetimen sluttet. Vi venter lige 2 minutter, inden vi går videre med dagsordenen, så vi er sikre på, at medlemmerne er til stede i salen.

Kl. 13.40

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for folketingsmedlem Poul Henrik Hedeboe (SF).

Formanden:

Medlem af Folketinget Poul Henrik Hedeboe har søgt om orlov fra den 28. november 2006 på grund af sygdom. Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Socialistisk Folkeparti i Frederiksborg Amtskreds, Pia Olsen, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 28. november 2006, i anledning af Poul Henrik Hedeboes orlov.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 22:

Forespørgsel til familie- og forbrugerministeren [om fødevarerikkerhed, -kontrol og -strategi].

Af Kristen Touborg (SF) Jens Peter Vernersen (S), Elisabeth Geday (RV), Ole Sohn (SF) og Per Clausen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 22/11 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 4: Forslag til lov om ændring af lov om radio- og teleterminaludstyr og elektromagnetiske forhold. (Gennemførelse af direktiv 2004/108/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet).

Af videnskabsministeren (Helge Sander). (Fremsat 4/10 2006. Første behandling 12/10 2006. Betænkning 22/11 2006).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.